

PRAVIEŠI: “NEPALAUJĒTIES UZ VILTUS VĀRDIEM”

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 1:11-15, 6:1-8, Jes. 44, 58:1-10, Jer. 7:1-10, Mih. 6:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

„Kas var Man līdzināties? Lai tas nāk un Man saka un ziņo! Kas sūtījies senlaikos tautas pasaulē un pasludinājis nākošo, kas vēl notiks? Lai tie to pasaka!” (Jes. 44:7)

Krievu rakstnieks Ivans Turgeņevs stāstā „Tēvi un dēli” viena varoņa mutē ielicis vārdus: „Mūsu katra dzīvība karājas diegā, un bezdibenis zem mums var plaši atvērties jebkurā brīdī, tomēr mēs cenšamies darīt visu, lai izgudrotu sev dažādas grūtības un sabojātu savu dzīvi.”

Protams, Kungs piedāvā labāku dzīvesveidu. Viņš piedāvā mums sekot Viņam, mīlēt Viņu, pielūgt Viņu un tādējādi aiztaupīt sev daudzas problēmas.

Tomēr tikai apliecinājums, ka sekojam Kungam, nav tas, kas būtu jāsaprot ar jēdzienu „kristīga dzīve”. Šonedēļ mēs uzzināsim, ko daži pravieši teikuši par tiem, kas domāja, ka ar viņu īstā Dieva „pielūgsmi” īstajā templī īstajā sabata dienā viss ir izteikts, vienalga, kā viņi dzīvo pārējās nedēļas dienās. Pravieši parāda, ka tā ir krāpšana, labs veids, kā „izgudrot sev dažādas grūtības un sabojāt savu dzīvi”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 27. augustā.

AR TŪKSTOŠIEM AUNU?

Bībeles (gan Jaunās, gan Vecās Derības) reliģija, pretēji visām citām reliģijām, māca, ka glābšana ir tikai žēlastībā. Nekas, ko mēs darām, nevar padarīt mūs pietiekami labus, lai mēs kļūtu Dievam pieņemami. Mūsu labie darbi, lai cik labi domāti, lai kāda Gara iedvesti, nekad nevarēs uzcelt tiltu pāri bezdibenim, ko starp Dievu un cilvēci ir radījis grēks. Ja labie darbi spētu mūs glābt, ja labie darbi varētu izpirkt grēku, ja labie darbi varētu samaksāt mūsu parādu Dievam, ja labie darbi varētu atkal apvienot kritušo cilvēci ar Radītāju, tad Jēzum nebūtu bijis vajadzīgs mirt par mums un glābšanas plāns radikāli atšķirtos no tā, kāds tas ir.

Pašreizējā stāvoklī tikai Jēzus nāve, kas mums piešķirta ticībā, tikai Kristus taisnība, kas atklājās Viņa dzīvē un tagad ir dota visiem, kas patiesi pieņem to, var izglābt grēcinieku. Grēks ir tik slikts, tik pretējs Dieva pārvaldes pamatprincipiem, kuri balstās uz mīlestību un brīvo izvēli, ka nekas mazāks par Kristus nāvi nevar atrisināt problēmu, ko tas radījis.

Bez tam Bībele skaidri atklāj, ka svarīgi ir arī tas, ko mēs sakām, ko mēs darām un ko mēs domājam, un ka šīs domas un rīcība atklāj, cik reāla ir mūsu pieredze ar Dievu.

Paturot prātā augstāk minēto, izlasi Mihā 6:1-8. Ko pravietis šeit uzsver, īpaši attiecībā uz upurēšanas jautājumu (kā daļu no Israēla dievkalpošanas), kas simbolizē glābšanas plānu? Kā šos vārdus var attiecināt uz mūsdienām? Skat. arī 5. Moz. 10:12, 13. _____

Tie, kas sauc sevi par Dieva bērniem, bet neparāda taisnību un mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, rīkojas sātana gara vadībā, lai arī cik dievbijīgi viņi ievērotu pielūgsmes formas. No otras puses, tie, kas pazemīgi staigā ar savu Dievu, neatstās novārtā ne taisnību, ne žēlastību, ne arī pareizās pielūgsmes formas. Dievs meklē istus pielūdzejus, kas ir labprātīgi parādīt savu mīlestību pret Viņu ar paklausīgu dzīvi, ko motivējusi pazemīga sirds. Kāda gan nozīme visām pareizajām lūgšanām, pareizajai pielūgsmei un pareizajai teoloģijai, ja cilvēks ir nejauks, nelaiņš, augstprātīgs, netaisns un neparāda žēlastību citiem?

Kā tu domā, kas ir svarīgāk: mainīt teoloģiju vai mainīt rīcību? Vai var būt tā, ka teoloģija ir pareiza, bet attieksme pret citiem ir slikta? Kādai cerībai tu varētu pieķerties, gadījumā ja augstāk minētajos Bībeles tekstos esi pamanījis/-usi sevi? _____

JESAJAS AICINĀŠANA

Ja Hozeja, Amoss un Miha brīdināja Israēlu par tam draudošajām briesmām, Jūdas valsts, šķiet, plauka un zēla vairāku labu ķēniņu pārvaldībā. Ķēniņš Usija (zināms arī kā Azarija) bija slavens un cienīts tautu starpā savas gudrās vadības un sasniegumu dēļ (skat. 2. Laiku 26:1-15). Bet, kā tas bieži gadās, viņa veiksmē kļuva par krišanas iemeslu. Pazemību nomainīja lepnums un nodošanos – iedomība (skat. 16.-21. p.).

Izskatījās, ka Jūdas iedzīvotāji auga arī garīgi. Dievkalpojumi svētnīcā bija labi apmeklēti, un tos raksturoja reliģiska dedzība. Tomēr daudzi no tiem pašiem ļaunumiem, kas sagādāja ciešanas Israēla iedzīvotājiem, ātrā tempā samaitāja arī Jūdas valsti. Šajā laikā Kungs aicina Jesaju īpašam uzdevumam.

Izlasi Jes. 6:1-8. Kā tu domā, kāpēc Jesaja tā reaģēja (5. p.) uz Kunga atklāsmi? Kāda svarīga teoloģiska patiesība šeit atklāta? _____

Mēģini iztēloties Jesajas spontāno reakciju uz šo Dieva godības atklāsmi. Pēkšņi viņš redz savus un savas tautas grēkus krasi izceļamies blakus visvarenā Dieva nevainojamajai šķīstībai un majestātiskajam svētumam. Nav brīnums, ka viņa reakcija bija tāda! Ir grūti iedomāties, ka kāds būtu varējis rīkoties citādi.

Šeit mēs redzam savā priekšā atklājamies būtisku un fundamentālu patiesību par cilvēces stāvokli, īpaši salīdzinājumā ar Dieva svētumu un godību. Mēs redzam nožēlas attieksmi, labprātību atzīt savu grēcīgumu un vajadzību pēc žēlastības.

Brīdi padomā, kādi būtu mūsu dievkalpojumi, ja tie radītu dalībniekos izjūtu, ka viņi atrodas mūsu svētā Dieva klātbūtnē, kurš ļauj viņiem dziļi izjust savu grēcīgumu un vajadzību pēc Viņa glābjošās žēlastības un šķīstījošā spēka. Iedomājies, ja dziedāšana, liturģija, lūgšana un sludināšana kopā iedarbotos tā, ka mēs katru reizi tiktu novesti līdz ticībai, nožēlai, šķīstīšanai un vēlmei izsaukties: „Šeit es esmu! Sūti mani.” Tādai vajadzētu būt pielūgsmei.

Iedomājies, ka atrodies tiešā Jēzus klātbūtnē, ka Viņš stāv tavā priekšā. Kāda būtu tava reakcija? Ko tu teiktu? Un ko darītu? Un kā ar Viņa apsoliņumu Mat. 28:20? Ko šis apsoliņums mums nozīmē praktiskā ziņā? _____

NOST AR TUKŠIEM UPURIEM!

Ir viegli aizmirst, ka liela daļa Vecās Derības rakstu, īpaši praviešu grāmatas, tika sarakstītas kā aizrādījums un brīdinājums Dieva derības tautai, tiem, kas bija Viņa „patiesā draudze”. Lielākā daļa šo cilvēku apliecināja, ka seko patiesajam Dievam, ka viņiem ir izpratne par Bībeles patiesībām (vismaz vairāk nekā viņu kaimiņiem pagāniem) un ka viņi zina, kā pareizi runāt un ko darīt, pielūdzot Dievu. Tomēr, lasot praviešus, ikvienam kļūst skaidrs, ka ar visu to nebūt nebija diezgan.

Izlasi Jes. 1:11-15. Kā mums saprast, ko Kungs, kurš iecēla visas šīs kalpošanas, viņiem šeit vēlas pateikt? _____

Atbildi atrodam dažus pantus tālāk (Jes. 1:16-18), kas daudzējādā ziņā ir līdzīga tam, ko mēs uzzinājām svētdienas tēmā no pravieša Mihas. Nav šaubu, draudze ir domāta grēciniekiem. Ja mums būtu jāgaida, kamēr tapsim pilnīgi, lai varētu pielūgt Kungu, tad neviens no mums Viņu nepielūgtu.

Bet ne jau par to rakstīts šeit vai arī kaut kur citur Bibelē. Šeit pateikts tas, ka Dievs vairāk ir ieinteresēts tajā, kā mēs izturamies pret citiem, īpaši pret vājajiem un bezpalīdzīgajiem mūsu vidū, nekā pret visu veidu reliģiskajiem rituāliem, pat tiem, ko Viņš pats iecēlis.

Izlasi Jes. 58:1-10. Kas kaiš šeit aprakstītajai gavēšanai? Ko Dievs saka, kā cilvēkiem vajadzētu gavēt? Ko mēs no šīs rakstvietas varam paņemt sev, vienalga, vai mēs gavējam vai ne? _____

Gavēšana ir sevis aizliegšanas veids, par kuru Jēzum bija daudz ko sacīt. Taču daži gavēšanas veidi nav nekas cits kā tikai tukša izrādīšanās, liekulības simptoms, kas iekāro paklausības privilēģijas, ienīstot tās pienākumus. Pašaiizliedzība, ko motivē mīlestība no Dieva puses, kalpo tiem, kam ir vajadzīga palīdzība. Tas ir pašaiizliedzības veids, kas pagodina Viņu, tas ir dzīvesveids, kas vada pie tādas pielūgsmes, ko Viņš nenicina, pie pielūgsmes, kas parāda grēciniekam, ka tieši tāpat kā viņš (vai viņa) ir bijis žēlastības un nepelnītas mīlestības saņēmējs un ka arī viņam jāsniedz žēlastība un nepelnīta mīlestība citiem. Tas ir pašaiizliedzības veids, kas atklāj patiesu ticību (Lūk. 9:23), kas ir pati sirds tam, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam.

NEKAM NEDERĪGS?

Dienvīdāfrikas rakstnieks Laurens van der Posts reiz rakstīja par to, ko viņš nosauca par „bezjēdzīguma nastu”, tas ir, par dažu cilvēku piedzīvoto sajūtu: ja viss ir pateikts un izdarīts, kāda jēga ir viņu dzīvei? Agrāk vai vēlāk viņi mirs, arī ikviens, kas viņus ir pazinis, mirs, līdz ar to atmiņas par viņiem izgaisīs uz visiem laikiem. Pēc šāda scenārija, kāda jēga ir mūsu dzīvei, kāda gan tā varētu būt!? Cik bieži un cik viegli varam ieslīgt nomācošās emocijās, ka daudz kas no tā, ko mēs darām, ir bez reālas jēgas, mazsvarīgs.

Par to domājot, izlasi Jes. 44. nod. Tad uzraksti šo pantu kopsavilkumu, īpaši kā tie attiecas uz pielūgsmes jautājumu un ko cilvēki pielūdz. _____

Lai gan Jesaja rakstīja savam laikam, kultūrai un ļaudīm, vai šie principi ir derīgi arī mūsdienās? Vienīgi Kungs ir mūsu Radītājs, tikai Viņš ir mūsu Pestītājs, tikai Viņš var mūs izglābt, tāpēc tikai Viņš ir mūsu pielūgsmes un slavas cienīgs. Jesaja izsmej tos, kas taisa elkus ar savām rokām, paštaisītus dievus, un tad zemojas to priekšā un pielūdz tos – pielūdz lietas, kas patiešām „nekam neder”.

Un tomēr – lai cik neiespējami mums tas varētu likties, vai mēs paši nedarām kaut ko tamlīdzīgu, ziedojot sevi, savu dzīvi, savu laiku un enerģiju lietām, kas beigās „nekam neder”, kas nespēj apmierināt dvēseles visdziļākās vajadzības tagad un kas pavisam noteikti nevar atpestīt mūs no kapa laiku beigās? Cik svarīgi ir, ka mēs esam modri lūgšanās un, Pāvila vārdiem runājot, pārbaudām sevi, vai stāvam ticībā (2. Kor. 13:5). Pielūgsmē sabbatā, ja tā ir pareiza, var mums īpašā veidā atgādināt, kāpēc mums jāpielūdz tikai Kungs. Pielūgsmē vajadzētu būt nošķirtam laikam, kas mums īpašā veidā atgādina, kas dzīvē ir svarīgs, kam patiešām ir nozīme, izgaismojot to, kas ir laicīgs vai pat „nekam neder”.

Mēs visi zinām, cik bīstami ir taisīt elkus no naudas, spēka, prestiža utt. Bet cik bīstami ir taisīt elkus no tādām lietām kā draudze, mācītājs, mūsu pašu kalpošana un pat mūsu uzticība, dzīvesveids, dievbijība? Padomā par to un līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

„ŠIS IR TĀ KUNGA NAMS, TĀ KUNGA NAMS...”

Dienvidu valsts Jūdeja piedzīvoja savus kāpumus un kritumus, reformas laikus un pilnīgas atkrišanas laikus. Tomēr bieži vien pat garīgā ziņā vissliktākajos laikos saglabājās ārēja dievbijība un pielūgsmē, kas Kungam nebija pieņemama. Cik uzmanīgiem mums ir jābūt, lai paši neiekristu tādās pašās lamatās!

Izlasi Jer. 7:1-10. Kāda tēma šeit atkārtojas, ko mēs esam aplūkojuši jau visu šo nedēļu? Kā mēs varam paņemt šeit atklātos principus un pārcelt tos uz mūsdienām? _____

Pievērs īpašu uzmanību 4. pantam. No vienas puses, runātājiem bija taisnība. Šis bija „Kunga nams”, vieta, kur mājāja Kunga vārds, vieta, kur tika īstenota upurēšanas sistēma, ko Dievs pats bija izveidojis, vieta, kur tika mācītas lielās patiesības par upurēšanu, glābšanu, šķīstīšanu un tiesu. Galu galā, šie bija derības ļaudis. Viņu Dievs bija patiesais Dievs, un viņiem bija vairāk gaismas un patiesības nekā viņu kaimiņiem pagāniem. Neko no šī visa nevar apstrīdēt, un tomēr Kungs acimredzot nebija apmierināts ar viņiem vai ar viņu pielūgsmi. Viņš teikumu „Tas ir tā Kunga nams, tā Kunga nams, tā Kunga nams” nosauca patiesībā par ko? Par „viltus vārdiem”! Tie bija viltus vārdi nevis tāpēc, ka tas nebija Kunga nams, bet tāpēc, ka ļaudis domāja, ka, vienkārši apmeklējot Kunga namu un pielūdzot tajā, viņi ir drošībā, viņi ir glābti, viņi ir izdarījuši visu, kas prasīts.

Kā mēs, Septītās dienas adventisti, ar visu to gaismu, kas mums dota, varam būt briesmās pieļaut tādu pašu kļūdu kā cilvēki toreiz? Padomā par iespējamajām līdzībām starp mums un viņiem un to, kā mēs varam iekrist līdzīgās lamatās, ja nebūsim uzmanīgi! Kādiem „viltus vārdiem” mums draud briesmas uzticēties, vārdiem, kas, virspusēji raugoties, ir patiesi (kā tas bija ar „Kunga namu”) un tomēr var ievest mūs tāda paša veida pašpaļāvības grēkos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Pravieši un ķēniņi” nodaļu „Jesajas aicināšana”, 303. – 310. lpp., „Hiskija”, 331. – 339. lpp., „Izglābšana no Asīrijas”, 349. – 366. lpp., „Manase un Josija”, 381. – 391. lpp., „Jeremija”, 407. – 421. lpp.

„Jesajas laikā dievišķās atziņas trūkuma dēļ cilvēku garīgā izpratne bija visai tumša. (..) Israēlam nebija iemeslu aizbildināties par Jehovas istā rakstura nepazīšanu. Dievs daudzkārtīgi bija tiem atklājis kā “sirdsžēlīgs un lēnprātīgs, pacietīgs un no lielas žēlastības un uzticības”. (Ps. 86:15)” E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 311., 312. lpp.

„Atklāsmē, kuru Jesaja redzēja tempļa pagalmā, viņam tika sniegts skaidrs priekšstats par Israēla Dieva raksturu. Augstais un Varenais, kas dzīvo mūžīgi un kā Vārds ir svēts, viņam parādījās lielā godībā; tomēr pravietis spēja saprast Kunga līdzjūtīgo raksturu.” E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 314. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas pēdējo jautājumu. Kādas „labas” lietas mēs varam pārtaisīt par elkiem? Kā mēs varam zināt, ka kaut kas kļuvis par elku?

2. Pakavējieties vairāk pie otrdienas tēmas. Ko cilvēki darīja laikā, kad viņi nāca uz „Kunga namu” un tur pielūdza (skat. Jer. 7:4), bet kas bija tik pretējs tam, ko māca Dieva Vārds. Kā mēs varam pasargāt sevi no krišanas līdzīgās lamatās? Kāpēc vienkārša paklausība Dieva atklātajam Vārdam ir tik svarīga, lai pasargātu mūs no visāda veida krāpšanām?

3. Pārdomājiet savas draudzes dievkalpojumus. Vai jūs no tiem aizejat ar godbijības un Dieva varenības izjūtu, asā kontrastā ar savu grēcīgumu un vajadzību pēc žēlastības? Ja ne, kādas izmaiņas ir nepieciešamas, lai palīdzētu draudzei kā kopienai līdz zināmai pakāpei piedzīvot to pašu ko Israēls (skat. pirmdienas tēmu)? Kāpēc tas ir tik svarīgi?

4. Ko tu dari savā dzīvē, kas „nekam neder”? Cik daudz laika tu burtiski iznieko, darot to, kas ir tukšs un nekam neder? Kā tu vari iemācīties labāk izlietot ierobežoto laiku, kas mums visiem piešķirts šajā dzīvē?